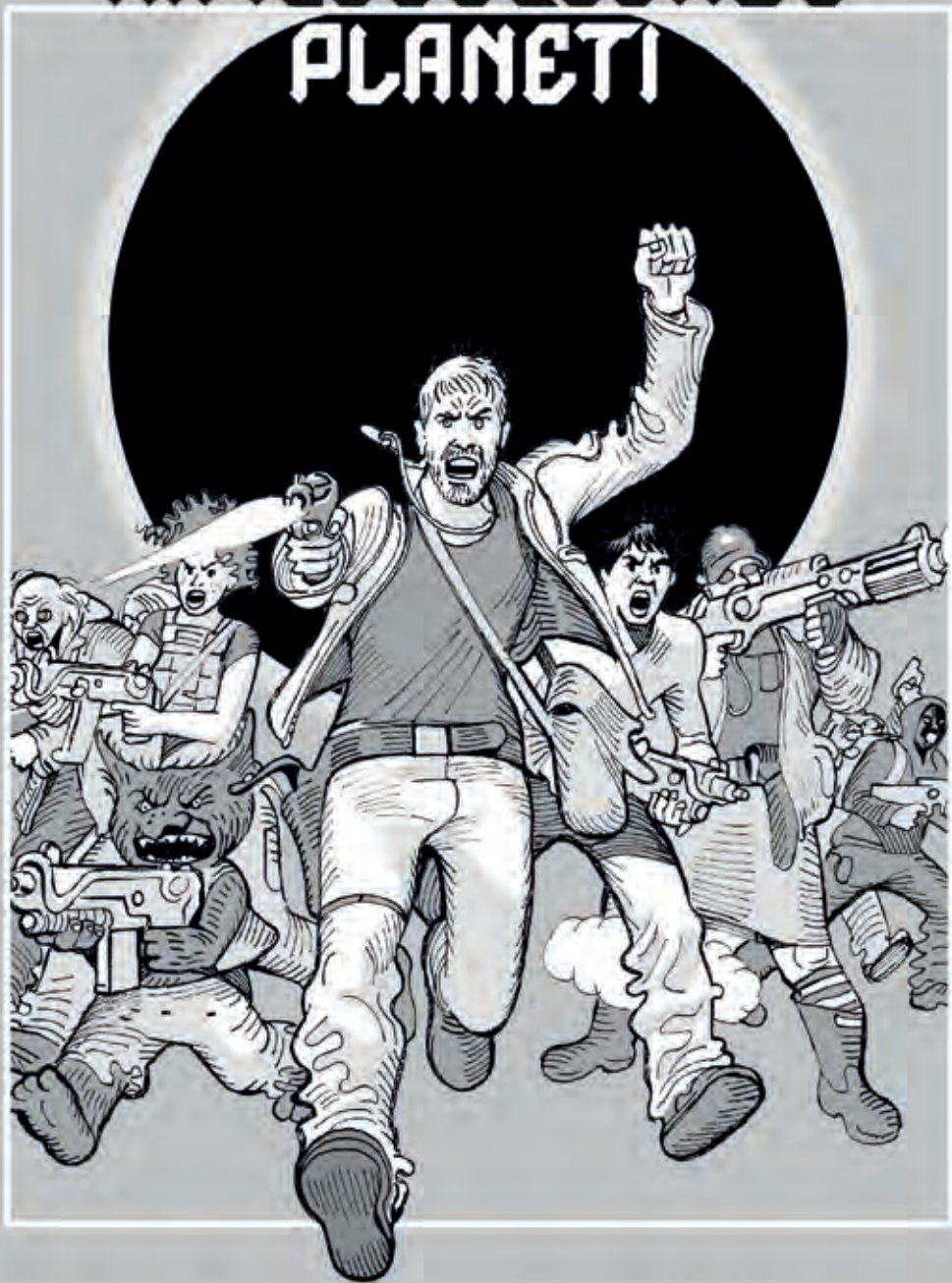


ANTONIO SERA PAOLO BAČILJERI

# NA IZGUBLJENOJ PLANETI



## DVE SASVIM RAZLIČITE GLAVE

Antonio Sera

**K**ada se pre tri godine ukazala prilika za rad s Paolom Bačilijerijem, gorepoptisani je bio veoma zadovoljan. Posle dvadesetogodišnje karijere, pojavila se mogućnost da uradi nešto drugačije, i kad kažem drugačije, ne mislim grafički drugačije, već drugačije u pogledu sadržaja. Poznajući Paolov minuli profesionalni rad, neuobičajene teme koje je obrađivao u karijeri, bio sam siguran da ću moći da napravim jednu stvar: da napišem priču koja NEĆE biti naučnofantastična. Obožavam naučnu fantastiku (ali i mnoge druge žanrove, što dobro znaju svi koji me poznaju) i posle toliko godina bavljenja „futurističkim“ temama (samo onaj *Nejtan Never* je više od dvadeset godina izlazio svake nedelje) činilo mi se da je ovo prilika da se napravi nešto sasvim različito od tema koje sam obrađivao u svim svojim stripovima.



Vedar, nadrealan, gotovo „sanjarski“, a ipak izuzetno precizan i izražajan. Stil Paola Bačilijerija definitivno se može opisati kao... neopisiv. Na ovim stranicama ćete ga videti na delu, kako potpaljuje „kreativnu peć“ iz koje su izašli maštoviti prizori stripa Na izgubljenoj planeti...

I tako smo se jednog lepog dana sreli oči u oči, Paolo i ja, u mom haotičnom ateljeu. Ja brbljam bez prestanka, iznosim mu svoje predloge za saradnju. Dobro se sećam jedne od mnogih ideja, o gangsterima iz tridesetih godina, gde bi njegov stil, uz moje vođstvo, mogao da oživi na hartiji najživopisnije i najjuvntnije likove koji su mi se motali po glavi. A on me samo iskosa gleda, preko onih svojih čudovišnih naočara (Niste ih videli? Mnogo ste propustili...), da bi konačno rekao nešto u stilu: „Antonio, ti pišeš naučnofantastične stripove. Ovo je za mene prilika da crtam naučnu fantastiku!“

I eto... Tako se rodila i zaživela naša saradnja!

*Na crtežu na prethodnoj stranici, usamljeni robot Bota pokušava da skuva špagete! A na crtežu dole – jedna od mnogih Bačilijerijevih ideja o životu na ostrvu Maa: trka na ekvinojevima, koja govori o entuzijazmu kolonista sa Zemlje koji su preživeli pad svemirskog broda.*





Neprestano sukobljavanje, dopunjavanje, promišljanje. Neprekidna evolucija priče od scenarija do crteža, uz vraćanje pisanju i menjanju nečega još jednom kada se činilo da su table dovršene. Kažem da se činilo, jer smo do samog kraja (pa i posle) Paolo i ja stalno nešto menjali, seckali i premeštali. I, verujte mi, da nismo imali zacrtani rok za završetak stripa, još bismo se raspravljali (uživajući u neslaganju) u jednom restorančiću blizu njegove kuće u samom centru Milana, gde spremaju odličnu pastu, i koji nam je postao „operativni štab“... Mnogo će mi nedostajati!

I, naposljetku, šta se to nalazi u ovoj svesci koju držite u rukama? Nadam se – nešto od dečakčkog duha obojice. Avantura Džima i Rouz na planeti Jird (što na škotskom znači jednostavno „zemlja“) ima snovidne i sanjarske implikacije koje oživljavaju naša najstarija sećanja (vezana za ono što smo pročitali u detinjstvu), ali i ona svežija, iz nekih filmova i sa televizije.



*Portreti dvoje protagonista naše priče: mladi i neodlučni Džim i odvažna Rouz, koji prkose svetu starijih da bi otkrili istinu o svojim životima...*

Paolov prepoznatljivi pečat daruje život brojnim tuđinskim stvorenjima i neobičnim likovima, od kojih neki zadobijaju važnu ulogu u ovoj priči samom činjenicom da su se pojavili u pozadini nekog crteža i dali mi inspiraciju da ih razvijem. Preuzimam odgovornost za sve nedorađenosti i moguće greške u priči i diskutabilne stavove „političkog“ tipa, a na njegova leđa svaljujem onu za jednu dugačku scenu koju ćete pronaći na kraju ovog „romana“... Ostavljam vama da pogodite koju i ne otkrivam vam ništa! Uživajte u čitanju!

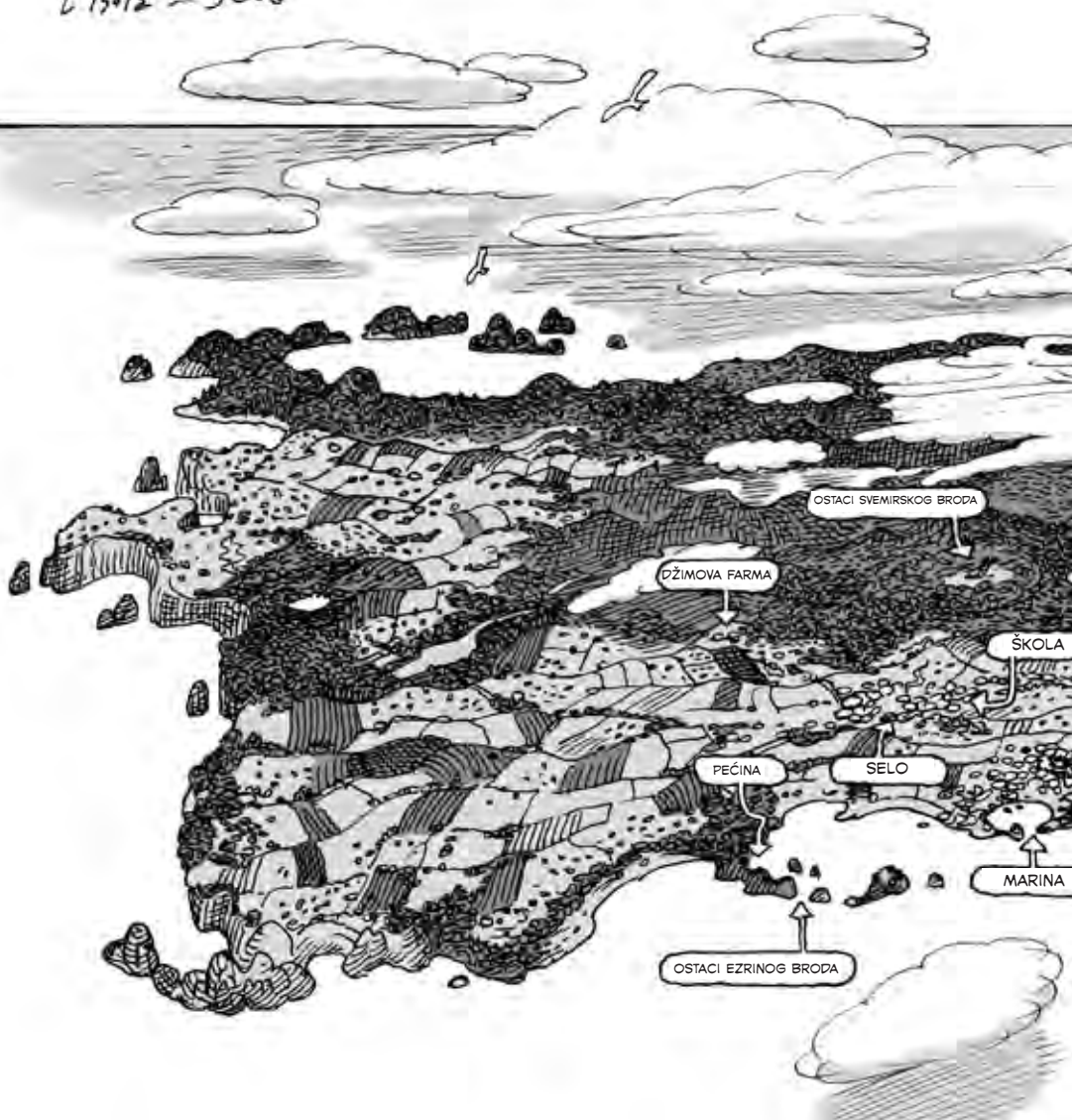
## IZMAŠTAVANJE TUĐINSKOG SVETA

**K**ad padne odluka da se piše priča koja se dešava na planeti koja nije Zemlja, istinska zabava onog ko radi na tom projektu jeste zamišljanje svojstava tog tuđinskog mesta. Biologija životinja, vrsta tehnologije, detalji ambijenta. Reč je o nečemu što ne radite sami. Godinama sam se sukobljavao s brojnim prijateljima koji su mi postali i pravi i istinski savetnici,

*Vremešni žitelj ostrva Maa. Jedna od prvih odluka koju su doneli autori odnosila se na to da se društveni poredak u koloniji na planeti Jird zamisli kao zajednica poljoprivrednog tipa.*



L'isola - Scug





*Neumoran u zamišljanju novog sveta koji u dubokom svemiru pronalaze zemaljski kolonisti, Paolo Bačilijeri nacrtao je mapu ostrva i najvažnijih mesta na njemu. Vide se i druga sela pored onog u kome žive Džim i Rouz, kao i to da površina ostrva nije naročito velika. Mali svet, zatvoren u samom sebi, daleko od drama i opasnosti... Ali, kao što ćete otkriti čitajući, nije uvek bilo tako...*



a „dekan“ te grupe osoba, koji je potajno radio sve dok *Nejtan Never* nije bio usklađen s naučnim teorijama i tehnološkim razvojem, jeste moj prijatelj Lučo Samartino, i takođe je potpisan na nekimod priča o specijalnom agentu Alfi.

Lučova najveća strast je astronomija. Zavidim njegovoj mogućnosti da gleda zvezde kroz teleskop (živi daleko od grada, gde je veštačka svetlost zanemarljiva i dozvoljava nesmetano posmatranje zvezda) i od prvog trenutka mi se činio kao prava osoba za učesće u ovom ludom projektu. Teško je zamisliti večeri provedene u stvaranju sunčevog

sistema u kome je trebalo da žive likovi priče na kojoj smo radili Paolo Bačilijeri i ja. Teško je zamisliti dva odrasla muškarca (veoma odrasla! Neke godine su već odavno dostignute i prestignute...) kao što smo Lučo i ja, na nogama u dnevnoj sobi moje kuće, okružene lego kompletima, različitim igračkama i hiljadama knjiga i DVD-jeva, u naporu da na plastične štapiće zalepe loptice od plute različitih veličina, da ih nateraju da kruže oko majušne led diode koja je trebalo da predstavlja sunce, kako bi potvrdili je li teorija koju sam zamislio moguća: o svetu koji uvek okreće istu stranu prema svojoj zvezdi, i čiju noć stvara senka druge planete ili većeg meseca koji kruži oko njega.

*Portreti još nekih protagonista priče ovog romana: gore je Krznati Sem, jedna vrsta razumne mačke, predstavnik autohtonog oblika života na planeti Jird. Na susednoj strani su Bota i Ezra, avanturista koji zauvek menja živote Džima i Rouz.*



Planeta Jird, kojoj džin Skug pravi senku.

Proveli smo sate i sate zamišljajući kako će se ponašati plime ako to što sam imao u glavi (i što se rodilo u raspravama s Paolom) bude ostvarivo u nekom zabačenom kutku naše galaksije. Na kraju smo doneli presudu da može... lako smo bili u zabludi, izgledalo je zabavno i podarilo je mnogo pustolovnih preokreta našoj priči!

Ali stvarnost uvek čuva neka iznenađenja u rukavu, i na scenu stupa još jedna od osoba bez kojih naše majstorstvo autora



stripova ne bi imalo smisla. Andrea Artuzi. Kao crtač, pisac, grafičar i šta sve još ne, Andrea je vulkanska osoba upletena u sve i svašta, naročito ako to povezuje svet stripa s tehnološkim izumima. Tako smo se jednog dana on i ja našli na Roveretu, u gradskom muzeju (fantastično mesto... posetite ga!) da razgovaramo o ovim stvarima tokom manifestacije koja se naziva „Diskaveri“ i koja obuhvata različite grane nauke i... naučne fantastike.

Na slici dole, Bačilijeri prikazuje odeću mlade Rouz. U ovom slučaju, predviđenu da je zaštititi od oštре zime na Jirdu...



Tu mi je predstavio Masima dela Valea, direktora astronomske opservatorije Kapodimonte, astrofizičara svetskog renomea. Masimo je simpatičan tip, pun života i strasti, a ja nisam odoleo da ga pitam za mišljenje. Sve table su već bile maltene dovršene, kao i priča. Ali ja sam hteo da znam da li bi Jird mogao da postoji. Evo njegovog izuzetnog odgovora...

*Sunce svakog sekunda pretvara četiri miliona tona vodonika u energiju.*

*Posle tri milijarde godina, rezerve nuklearnog goriva u njegovom jezgru će se potrošiti i jezgro će implozirati i pretvoriti Sunce u crvenog džina. Širenje njegovih spoljnih slojeva povećaće njegove dimenzije oko sto puta i sve najbliže planete će ispariti, osim možda Marsa. Do tog vremena, ako ne bude htelo da nestane, čovečanstvo će morati da razvije odgovarajuću tehnologiju i stvori socijalne i kulturne preduslove za preduzimanje najveće seobe ikada. Milijarde ljudskih bića moraće da se ukrcaju u ogromne svemirske brodove za put do nekog drugog solarnog sistema. Drugog rešenja neće biti. Mogu samo da zamislim grupice „tvrdokornih“ koje neće hteti da napuste naš Sunčev sistem,*